

Τὸ Γλυκύ σου ἀνοίξον στόμα !
Μυρίους φαντάζομαι τόρα,
Προσμένοντας ὥρα τῇ ὥρα
Κἄν ἦχον ν' ἀκούσουν γλυκύν.
Μνηστῆς πλὴν σημεία μὴ δεῖξῃς,
— Δὲν εὐχομαι τοῦτο νὰ γείνῃ —
Φοβοῦμαι. καλὴ μου Εἰρήνη,
Εἰς φόνου μὴ ἔλθουν πλοκὴν . . .

— Οπίσω χωροῦν οἱ Πλανῆται !
Παράδοξον θέαμα εἶναι !
Πλησίασον, ὅματα τείνεις,
Ἀλλόκοτον ἴδε φορὰν !
— Παράδοξον, φίλη, δὲν εἶναι,
Ἐμπροσθέν σου οὗτοι προβαίνουν,
Τὴν θεάν σου πλὴν δὲν χορταίνουν·
Γυρίζουν λοιπὸν μὲ χαράν.

Τὰ φύλλα ἰδὲ πῶς σκαλεύουν !
Ἀθῶα ἡ Αὖρα ἐχύθη,
Τ' ἀγνὰ καὶ ὠραία σου στήθη
Προσμένει νὰ ψάσῃ ἀργά.
Τὸ ἀραχνῶδες δέ, ποῦ καλύπτει
Τοὺς λευκοὺς σου λάμποντας ὤμους,
Παιδιᾶς ὦ ! χάριν σ' τοὺς δρόμους
Προσμένει ν' ἀρπάσῃ σιγά.

Πρὸς τί, τορνευτέ της θραχίων,
Τοὺς ῥόδακας θλίβεις σ' τὰς γνάθους ;
Ὅποια δὲ θύελλαι πάθους
Ἀθῶαν τατάττουν ψυχὴν . . ;
Σηκώθητι κ' ἴδε ἓν ἄστρον,
ᾧ ! τρέμει, ἰδὲ πῶς ἐκσβύνει !
Λυπεῖται ποῦ πάσχεις, Εἰρήνη,
Σ' τὰ σκότῃ ζητεῖ τὴν φυγὴν.

Τὰ πάντα φοβίζει ὁ Ζόφος !
Τὸν χυτὸν σου κίνησον πόδα,
Σ' τοῦ κήπου κατὰ βά τὰ ῥόδα,
Ἢ αὖρα ἐκεῖ σὲ καλεῖ . . .
Πλὴν ἂν ἔδῃς πέριξ σου κόνιν
Τοῦ κήπου σ' τὰ ὕψη καὶ ἄλλην,
Ἀνέμων συμπέρανε πάλιν,
Ἐκ γῆς θὰ σ' ἀρπάσουν, καλὴ !

Τοὺς βόστρυχας ἄφες . . κτενίζεις ;
Ἀνάγκην δὲν ἔχουσι μύρων,
Χαρίτων πληροῦνται ἀπειρών,
Τοὺς ὤμους στολίζουν λυτοί.
Σελήνη, ὠραία Σελήνη !
Μὴ φῶς τὸ γλυκὺ ἀμαυρώνῃς,
ᾧ ! αἶμα καὶ νοῦν μου παγώνει
Εἰς θλίψεις μὴ ἔμβῃ αὐτή . . .

Πῶς δὲ τότε, τὸρνευμα θεῖον,
Νὰ μὴ φέρῃ πένθος ἡ Φύσις,
Ἐνῶ ὅλη προσμένει ἡ Κτίσις
Ἐν μόνον σου βῆμα σιγόν.
Πραξιτέλεις, Φειδίαι προσμένουν,
Στιλπνότατον μάρμαρον φέρουν . . .
Τὴν τέχνην ἰδὲ πῶς συγχαίρουν,
Ποῦ μέλλει νὰ σ' ἔχῃ ὁδὸν.

Νὰ ἐξέλθῃ, βλέπω, θὰ θέλῃ,
Σ' τὸν κηπὸν της θλίμματα ῥίπτει,
Ἐκεῖ θὰ ὑπάγῃ, ποῦ κρύπτει.
Παγίδας ἡ Ἔρως σκληρὸς . . .
Λεπτὸς ἕνας ἦχος ἠκούσθη,
Ὡς Τρυγῶν ἐπέταξε θεῖα,
Κι ἀμέσως εὐρέθη σ' τὰ ἴα,
Ἐκεῖ, ποῦ ἀπὸ δροσερός.

Ὅποια τις τέρψις εἰς τὰ ἄνθη !
Ματαίᾳ ἐλπίς τὰ εὐφραίνει,
Καθὲν νὰ τὸ ψαύτῃ προσμένει . . .
Εἰς τοὺς κρίνους πλὴν προχωρεῖ.
Κρουνὸς ἐκεῖ Κρήνης σταγόνας
Σ' τὴν γῆν στάζει μίαν πρὸς μίαν,
Εἰς τὴν λάμψιν Σελήνης τὴν θεῖαν
Ἀδάμαντες ἦσαν λαμπροί.
Σπυρ. Εὐαγ. Ἰγγλέσκ.

Λύσις τῶν ἐν τῇ φυλλαδίῳ 66 Αἰνιγμάτων.

1.

Λόγος παλαιὸς τις λέγει
Τῶν ἀρχαίων ἔνετῶν
Τυρὸς, ἄρτος, καὶ ἀπίδια
Εἶν' τροφή τῶν ἵπποτων.
Pane formagio e peri
Pasto di cavalieri.
Ἢ δὲ ἔνετι Τύρος
Στάθηκε ἡ ἔθνικῃ,
Ὡς ἡ σήμερον Ἀγγλία
Εἶν' ἡ μὸν ἑμπορικῃ.

2

Ἄνθη καὶ καρποὶ καὶ φύλλα
Τὰς αἰσθήσεις μας εὐφραίνουν,
Ἰστάς σκιὰς τῶν πυκνοδένδρων
Ὀδοιπόροι ἔξαποσταίνουν.
Ἄρα τις εὐγνωμονῶν
Μὲ τὴν βέβηλόν του χεῖρα,
Καταφέρει τὴν ἀξίνην
Πρόντ' αὖ καὶ τὴν ῥίνην
Εἰς τοῦ δένδρου τὸν κορμὸν ;

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Ὁ Ἐρυθρὸς Πειρατῆς, συνέχεια. — Βιογραφία. —
Ἀλέξανδρος Δουμάς. — Περιήγησις εἰς Κριμαίαν. —
Ἔργα καὶ ἡμέραι. — Ποικίλα. — Ποίησις.
Εἰκονογραφία. — Κοζάκοι τοῦ Κουβάν.